

DANUTA RYCOMBEL

*Instytut Ekonomiki Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej
Warszawa*

ZASADY REGULACJI RYNKU MIĘSA PO INTEGRACJI Z UNIĄ EUROPEJSKĄ

1. Wprowadzenie

W Polsce politykę interwencyjną realizowano przez podtrzymywanie cen producentów. W sektorze produkcji zwierzęcej poprzez interwencję wspierania była jedynie wieprzowina. Natomiast w UE jest ona realizowana przy udziale płatności bezpośrednich, które nie mają wpływu na ceny płacone przez konsumentów. Dlatego wyznaczona jest cena bazowa (minimalna). Chroni ona producentów przed nadmiernym obniżeniem cen i w sytuacji ich dużego spadku, z budżetu UE mogą być finansowane dopłaty do magazynowania wieprzowiny, wołowiny i baraniny. Od maja 2004 r., zmiany w stosowanych w sektorze produkcji zwierzęcej instrumentach polityki interwencyjnej oraz dostosowanie sfery produkcji, przetwórstwa i handlu mięsem, do uczestnictwa w obrotach wewnętrznych, określą nowe zasady regulacji rynku mięsa w Polsce.

2. Instrumenty Polityki Interwencyjnej

Celem stosowanych w państwach członkowskich UE instrumentów polityki interwencyjnej jest kreowanie polityki cenowej na rynku mięsa, wspieranie dochodów producentów żywca rzeźnego i pomoc w utrzymaniu równowagi popytowo-podażowej na obszarze całej UE. Podstawowymi instrumentami polityki interwencyjnej są:

- ceny urzędowe (interwencyjne, bazowe);
- dopłaty do magazynowania mięsa;
- subsydia eksportowe i cła;
- płatności bezpośrednie.

2.1. Ceny interwencyjne i bazowe

W początkowym okresie głównym zadaniem polityki interwencyjnej było zapewnienie wysokich cen producentom, które powodowały szybki wzrost pro-

dukcji mięsa. Instrumenty polityki interwencyjnej ukształtowały produkcję opartą o intensywne metody chowu zwierząt i wysoką ich koncentrację, co wymagało znacznych środków finansowych z budżetu Wspólnoty na zakupy interwencyjne, przechowywanie zapasów mięsa i subsydiowanie ich eksportu. W 1993/94 r. UE zobowiązała się wobec Światowej Organizacji Handlu (WTO) do subsydiowania eksportu artykułów rolnospożywczych, w tym mięsa, wyłącznie w ramach ustalonych limitów. Wywiązanie się z tych zobowiązań wymagało reformy polityki interwencyjnej w UE, której celem było obniżenie cen rynkowych mięsa i poprawa jego konkurencyjności na rynku światowym. Sukcesywnie redukowano ceny interwencyjne, a spadek dochodów u producentów rekompensowały premie kompensacyjne. Ceny interwencyjne stały się instrumentem o drugorzędnym znaczeniu, natomiast w kreowaniu polityki cenowej na rynku mięsa podstawową rolę pełnią ceny bazowe.

W UE w poszczególnych kierunkach produkcji zwierzęcej obowiązują następujące ceny bazowe:

- **Rynek wieprzowiny**, na którym cena bazowa pozostaje w ścisłym związku z ceną interwencyjną zbóż. W latach 1999-2003 cena bazowa żywca wieprzowego była utrzymana na stałym poziomie i wyniosła 150,9 euro/dt wagi poubojowej, natomiast cena interwencyjna zbóż została zredukowana z 119,2 do 101,3 euro/tonę (tabela 1).

Tabela 1

Cena interwencyjna żywca wołowego i zbóż oraz cena bazowa
żywca wieprzowego i wołowego (w euro/tonę)

Wyszczególnienie	1999/2000	2000/2001	2001/2002	2002/2003
Cena interwencyjna wołowiny	3475	3242	3012	1560
Cena bazowa:				
wieprzowiny	1509	1509	1509	1509
wołowiny	–	–	–	2224
Cena interwencyjna zbóż	119,19	110,30	101,31	101,31

Źródło: Intergovernmental Group on Meat, 17 sesja 1998 r., FAO;
Rozporządzenie Rady nr 1254/1999 WE.

- **Na rynku wołowiny**, od lipca 2002 r., dopłaty do prywatnego magazynowania są podstawowym instrumentem utrzymania równowagi popytowo-podażowej. Skup interwencyjny jest traktowany na zasadach „siatki bezpieczeństwa” i może zostać uruchomiony tylko wówczas, jeśli przez okres dwóch tygodni średnia cena rynkowa w danym państwie członkowskim spadnie poniżej 1560 euro/tonę wagi poubojowej kl. R3. Podjęciu decyzji o przyznaniu środków z budżetu UE na dopłaty do magazynowania służy cena bazowa, która wynosi 2224 euro/tonę kl. R3.

- **Na rynku baraniny** cena bazowa przestała obowiązywać od 2002 r., a podstawą do ubiegania się o dopłaty jest wyłącznie analiza cen z rynków reprezentatywnych państw członkowskich. Dopłaty do magazynowania tego mięsa mają znaczenie głównie Wielkiej Brytanii i Irlandii. UE nie jest samowystarczająca w produkcji baraniny.

Od maja 2004 r., w Polsce obowiązują ceny urzędowe (bazowe, interwencyjne) ustalone przez Komisję Europejską dla poszczególnych kierunków produkcji zwierzęcej. Mają one charakter wskaźnikowy i wyznaczają dolną granicę rynkowych cen skupu. Ceny bazowe służą do oceny stanu równowagi popytowo-podażowej na rynkach państw członkowskich. W tym celu w Polsce została wydana Ustawa o Rolniczych Badaniach rynkowych i wytypowano rynki reprezentatywne, z których notowania cen skupu będą przekazywane do Departamentu Przetwórstwa i Rynków Rolnych MRiRW, a następnie przesyłane do Komisji Europejskiej. Przy wyborze rynków reprezentatywnych uwzględniono regionalne zróżnicowanie podaży mięsa i lokalizacji zakładów mięsnych mających uprawnienia UE.

2.2. Dopłaty do magazynowania mięsa

Od 2002 r. utrzymanie równowagi na rynku wieprzowiny, wołowiny i baraniny jest przede wszystkim przy pomocy dopłat do prywatnego magazynowania, które dofinansowują przemysł mięsny uczestniczący w tym programie, a nie wspierają bezpośrednio producentów, jak to miało miejsce w skupie interwencyjnym. Program dopłat do magazynowania finansowany jest z budżetu UE. Dlatego wszystkie państwa członkowskie ubiegające się o dopłaty, zobowiązane są do stosowania na danym rynku jednakowych instrumentów polityki interwencyjnej i procedur w ich realizacji.

- Państwo członkowskie może ubiegać się o dopłaty do magazynowania wówczas, kiedy średnia cena rynkowa wołowiny lub wieprzowiny stanowi mniej niż 103% ceny bazowej. Wszystkie państwa członkowskie zobowiązane są do notowania cen skupu poszczególnych gatunków mięsa na wybranych rynkach reprezentatywnych i przekazywanie ich co tydzień do Komisji Europejskiej. Notowania z tych rynków porównywane są z cenami bazowymi. W wieprzowinie i wołowinie notowania cen skupu muszą być prowadzone w oparciu o klasyfikację poubojową wg normy EUROP, a w baraninie mogą być przeliczane z wagi żywej na wagę poubojową.
- Uruchomienie programu dopłat do magazynowania wymaga decyzji Komisji Europejskiej, która określa m.in. produkty objęte programem dopłat i stawki dopłat do przechowywania produktów. Przepisy UE określają jedynie minimalną partię mięsa, do której magazynowania mogą być przyznane dopłaty. W magazynowaniu baraniny może ona wynosić 4 tony mięsa z kością, a w magazynowaniu wieprzowiny 15 ton mięsa z kością i 10 ton pozostałych

produktów. Minimalny okres przechowywania wieprzowiny na eksport wynosi 2 miesiące a na rynek krajowy 4 miesiące. Maksymalny okres magazynowania tego gatunku mięsa nie powinien przekroczyć 6 miesięcy. Natomiast baranina może być magazynowana od 3 do 7 miesięcy.

- Do programu może przystąpić handlowiec, który działa co najmniej 12 miesięcy w sektorze mięsa i żywca i posiada do dyspozycji chłodnię znajdującą się pod nadzorem weterynaryjnym, posiadającą autoryzację agencji interwencyjnej, a magazynowane w nich mięso pochodzi z ubojni koncesjonowanych przez UE.
- Uczestnictwo w programie nakłada na handlowców z wszystkich państw członkowskich jednakowe zobowiązania dotyczące terminu umieszczenia mięsa w chłodni, wywiązania się z zadeklarowanej w umowie ilości zmagazynowanego mięsa, a także kaucji gwarancyjnych, które zobowiązani są wpłacić agencji interwencyjnej, odpowiadającej za realizację programu dopłat.

2.3. Subsydia i cła

Nadwyżki mięsa mogą być wycofywane z rynku w ramach programów prywatnego magazynowania, albo eksportowane do państw nie należących do UE. W celu poprawy konkurencyjności cenowej mięsa eksportowanego na rynek światowy stosowane są subsydia. Zarówno magazynowanie mięsa, jak i subsydiowanie jego eksportu są formami interwencji na rynku. Sytuacja w handlu światowym może ograniczać możliwości eksportu mięsa i wówczas magazynuje się większe jego ilości. W UE, podobnie jak u innych członków Światowej Organizacji Handlu (WTO), subsydia do eksportu są limitowane i do wyników rokowań WTO II są utrzymane na poziomie z 2000 r. Kontyngenty na subsydiowany eksport i wydatki na ten cel są zróżnicowane w zależności od gatunku mięsa:

- ilość wieprzowiny objętej refundacjami może wynosić 443,8 tys. ton rocznie a subsydia do jej eksportu 191,3 mln euro;
- ilość wołowiny z subsydiami została zredukowana do 817 tys. ton, a wydatki ponoszone na ten cel do 1253 mln euro;
- eksport baraniny nie jest wspierany subsydiami, gdyż UE jest jej importem netto.

Od maja 2004 r. prezentowane kontyngenty na subsydiowany eksport mięsa zostały powiększone o kontyngenty państw UE 10, zgodnie z ich listą koncesyjną złożoną w WTO.

UE przeznaczając środki finansowe na wspieranie producentów mięsa oraz jego eksportu, stosuje wysoki poziom ochrony celnej przed importem z państw trzecich. Od półtuszy wołowych pobierane jest cło 12,8%+176,8 euro/dt, od półtuszy wieprzowych 57,4 euro/dt, a od tuszy jagnięcych 12,8%+128,8 euro/dt. Wyższa ochrona celna wołowiny i baraniny niż wieprzowiny wynika z różnic w po-

ziomie cen tych gatunków mięsa w UE, w której są one droższe od wieprzowiny. Powiązanie stawek celnych z cenami rynkowymi wskazuje na skuteczną ochronę rynku przed importem [Rycombel 2001]. Po stawkach celnych niższych od podstawowych można importować mięso i jego przetwory w ramach:

- umów preferencyjnych;
- kontyngentów minimalnego dostępu do rynku WTO.

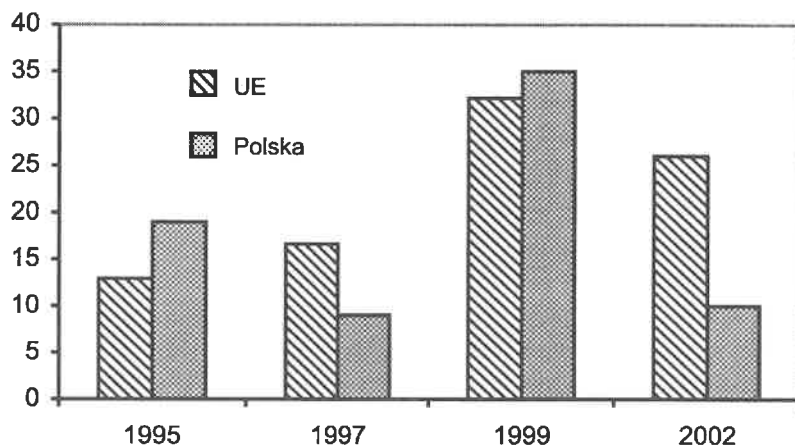
Preferencje celne oraz subsydia do eksportu są administrowane przy pomocy licencji o przyznaniu których decyduje Komisja Europejska. Natomiast struktury administracyjne państw członkowskich zajmują się ich wydawaniem i kontrolą wykorzystania licencji przez handlowców. W nowych państwach członkowskich import i eksport mięsa jest realizowany na takich samych zasadach jak w UE „15”. Już w okresie przedakcesyjnym w Polsce zaczęły obowiązywać licencje na import mięsa i zasady ich wydawania zostały stopniowo dostosowane do obowiązujących w UE, nowelizowano ustawę o administrowaniu obrotem towarowym z zagranicą, a za administrowanie eksportu i importu mięsa odpowiada Agencja Rynku Rolnego.

1.4. Płatności bezpośrednie

W UE rolnicy otrzymują płatności bezpośrednie od II połowy lat 90. Były one wypłacane wyłącznie w ramach limitów krajowych przyznanych państwu członkowskiemu. Natomiast w gospodarstwie obowiązywał limit obsady zwierząt, którego przekroczenie uniemożliwiało uzyskanie premii. Przy pomocy płatności bezpośrednich wspierana była produkcja wołowiny i baraniny, a pośrednio również wieprzowiny, gdyż dopłaty bezpośrednie otrzymują również producenci zbóż. Do 2003 r. płatności bezpośrednie sukcesywnie wzrastały. W rezultacie wskaźnik wsparcia producentów wołowiny (PSE – Producer Support Estimate), mierzone udziałem wsparcia w wartości produkcji, podwyższył się z 53,7% w 1995 r. do 67,6% w 1998 r. i 79,5% w 2002 r. [Rycombel 2004]. Wsparcie producentów wieprzowiny było mniejsze niż producentów wołowiny i baraniny. Wskaźnik PSE w wieprzowinie wzrósł z 12,9% w 1995 r. do 16% w 1998 r. i 26% w 2002 r. Mimo, że na tym rynku nie jest stosowana interwencja, jak ma to miejsce w Polsce, to w wyniku płatności w sektorze zbóż wsparcie producentów wieprzowiny w UE było większe niż w naszym kraju (rysunek 1). W Polsce wskaźniki wsparcia wzrastały, kiedy uruchamiano skup interwencyjny wieprzowiny. W UE również w 1999 r. duże zakupy w ramach programu dopłat do magazynowania tego gatunku mięsa, spowodowane kryzysem na rynku rosyjskim, wpłynęły na podwyższenie poziomu wskaźnika PSE.

Rysunek 1

Wskaźniki wsparcia producentów wieprzowiny w Polsce i w UE*

*) udział wsparcia w wartości produkcji.

Źródło: Na podstawie Raportu OECD.

Od 2004 r. w UE obowiązuje nowa reforma WPR, zgodnie z którą płatności bezpośrednie będą wypłacane w systemie uproszczonym, a wsparcie finansowe z tego tytułu będzie stopniowo redukowane wg trzech zasad:

- **zasada modulacji** – wszystkie kwoty płatności bezpośrednich zostaną zmniejszone o 3% w 2005 r., o 4% w 2006 r. i 5% rocznie w latach 2007-2012 (nie obowiązuje nowych członków).
- **zasada dyscypliny finansowej**, która ma ułatwić respektowanie wydatków na WPR. W tym celu Rada UE może ustalić stopień redukcji płatności (nie obowiązuje nowych członków).
- **zasada współzależności** określa wymagania w zakresie standardów ochrony środowiska, zdrowotności ludzi i zwierząt oraz identyfikacji i rejestracji zwierząt, które od 2005 r. rolnik otrzymujący płatności bezpośrednie będzie musiał spełnić.

Średnia kwota płatności otrzymywanych przez gospodarstwo w okresie referencyjnym, tzn. w latach 2000-2002, stanowi podstawę do ustalenia stawki płatności wypłacanych w nowym systemie. Okres referencyjny nie obejmuje 2003 r., w którym nastąpił znaczący wzrost płatności bezpośrednie. Zgodnie z nową reformą WPR płatności przestają być powiązane z produkcją rolniczą, w tym z produkcją zwierzęcą. Uzyskanie przez rolników dopłat bezpośrednich będzie zależało od przestrzegania przez nich wymogów w zakresie bezpieczeństwa

stwa żywnościowego i ochrony środowiska, a płatności mogą być wypłacane w formie:

- **jednolitej płatności na gospodarstwo (JPG)**, która stanowi sumę płatności otrzymywanych przez gospodarstwo na kierunki wspierane dotychczas systemem dopłat bezpośrednich (uprawy polowe, ziemniaki skrobiowe, rośliny strączkowe, ryż, bydło, mleko, owce i kozy); lub
- **jednolitej płatności na region (JPR)**, która może być wypłacana w formie jednakowej stawki płatności dla całego regionu lub stawki zróżnicowanej dla użytków zielonych i pozostałych gruntów uprawnionych do płatności.

Państwa członkowskie mogą wyłączyć z jednolitego systemu płatności do 50% premii w sektorze baraniny i wypłacać je w tradycyjnym systemie, a w sektorze wołowiny do 100% premii ubojowych na cieleta i dodatkowo mogą wybrać jedną z trzech opcji:

- wyłączyć do 100% premii na krowy mamki i do 40% premii ubojowych na bydło dorosłe;
- wyłączyć do 100% premii na bydło dorosłe;
- wyłączyć do 75% specjalnej premii wołowej.

W przypadku nowych państw członkowskich nastąpi adaptacja Traktatu Akcesyjnego do zapisów nowej reformy WPR. W państwach UE 10 nie obowiązuje zasada modulacji i dyscypliny finansowej z powodu niższych stawek dopłat otrzymywanych przez rolników, a poziom tych stawek, zgodnie z wynikami negocjacji będzie wzrastał. W Polsce dopłaty bezpośrednie będą wypłacane w systemie uproszczonym do 1 ha powierzchni, a środki finansowe na produkcję zwierzęcą wejdą w skład jednolitej płatności uzupełniającej.

Płatności bezpośrednie wypłacane w systemie uproszczonym będą nadal wymagały funkcjonowania w państwach członkowskich Zintegrowanego Systemu Zarządzania i Kontroli (IACS). W państwach UE „15” koszty funkcjonowania tego systemu obniżą się głównie z powodu mniejszej liczby wniosków niezbędnych do wypłacania płatności bezpośrednich w systemie uproszczonym. Natomiast w państwach UE „10” utworzenie IACS i bazy danych o gospodarstwach (przy małej ich koncentracji) wiąże się z poniesieniem dużych kosztów finansowych z budżetów krajowych tych państw, jeszcze przed uzyskaniem przez rolników wsparcia dochodów.

3. Obroty wewnętrzne

Członkami UE są kraje o zróżnicowanej strukturze produkcji zwierzęcej i warunkach popytowo-podażowych na rynku mięsa. W latach 1995-2003 wskaźnik samowystarczalności UE w produkcji wieprzowiny kształtował się w granicach 105-110%, co nie oznacza, że wszystkie państwa dysponują dużymi

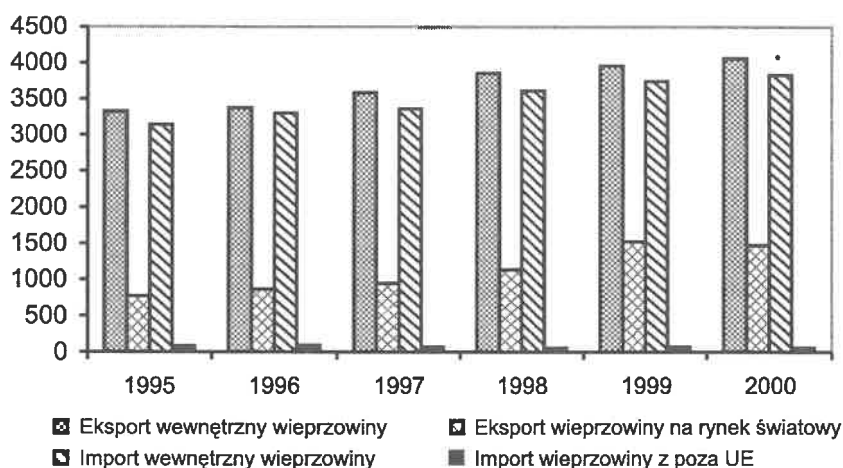
jej nadwyżkami. Wielkiej Brytania, Włochy, Niemcy, Grecja, Portugalia są importerami tego gatunku mięsa (rysunek 2). Natomiast w Danii, Holandii, Francji, Irlandii i Hiszpanii produkcja przekracza spożycie. Tylko kilka państw – Holandia, Dania, Francja, Niemcy, Irlandia – dysponuje nadwyżkami wołowiny. Ich produkcja decyduje o stopniu samowystarczalności UE i eksportu wołowiny na rynek światowy. W omawianym okresie produkcja baraniny w UE pokrywała 79-85% konsumpcji. Nie wszystkie państwa są importerami baraniny. Nadwyżki występują przede wszystkim w Irlandii i w Wielkiej Brytanii.

W wyniku zróżnicowanej samowystarczalności państw członkowskich w produkcji mięsa dużą rolę odgrywają obroty wewnętrzne, które pomagają w utrzymaniu równowagi popytowo-podażowej na obszarze całej UE. Uczestnictwo polskich producentów i handlowców w obrotach wewnętrznych wymagało podjęcia szeregu prac dostosowawczych, jeszcze przed uzyskaniem członkostwa w UE. W okresie przedakcesyjnym do najważniejszych z nich należały:

- rejestracja i identyfikacja zwierząt oraz klasyfikacja poubojowa wg normy EUROP, której stosowanie jest obowiązkowe w rzeźniach ubijających powyżej 75 sztuk bydła i powyżej 200 sztuk trzody chlewnej tygodniowo. Norma EUROP pozwala powiązać ceną skupu z jakością produkowanego żywca i zapewnia porównywalność cen między krajami członkowskimi. W produkcji wieprzowiny efektem wdrożenia normy EUROP jest wzrost zawartości mięsa w tuszach.

Rysunek 2

Import i eksport wieprzowiny w UE (tys. ton)

Źródło: Na podstawie Agricultural Statistics, nr 5/2001.

- wydanie Ustawy o Jakości Artykułów Rolno-Spożywczych, która określiła zasady znakowania towarów oraz zakres kompetencji organów administracji rządowej w zakresie rejestracji artykułów rolno-spożywczych ubiegających się o znak jakości a także kontroli jakości handlowej.
- ocena stanu dostosowania zakładów mięsnych do wymagań sanitarnych i weterynaryjnych UE, na podstawie której zakłady mięsne zostały podzielone na trzy kategorie: kategoria A – spełniające wymagania UE (151 zakładów), kategoria B₁ – powinny spełnić wymagania UE do dnia akcesji (1492), kategoria B₂ – wystąpiły o okres przejściowy do 2007 r. (277) i kategoria C, które nie podjęły prac dostosowawczych (1649, w tym 1234 o małej zdolności produkcyjnej). Liczba zakładów mięsnych wg stanu z 31 stycznia 2004 r. obejmuje zakłady mięsa czerwonego i mięsa białego [Leonkiewicz 2004].
- wydzielenie zakładów przetwarzających materiały szczególnego ryzyka (SRM) jako osobowych jednostek przemysłu utylizacyjnego.
- wprowadzenie przez zakłady mięsne systemów zabezpieczających – Dobrej Praktyki Higienicznej (GHP), Dobrej Praktyki Produkcyjnej (GMP), HAC-CAP i norm ISO 9000 i 9004.

4. Podsumowanie

Od maja 2004 r. nastąpiły istotne zmiany w stosowanych na polskim rynku mięsa instrumentach polityki interwencyjnej. Zmiany te są spowodowane wprowadzeniem:

- dopłat bezpośrednich, w wyniku których nastąpi stopniowe zmniejszenie różnic we wspieraniu dochodów producentów mięsa w Polsce i w UE. Zdecyduje o tym możliwość sukcesywnego wzrostu płatności w UE-10, w tym w Polsce, której nie będą mieli rolnicy w UE-15, gdyż ich dopłaty będą sukcesywnie redukowane.
- cen bazowych, które będą znane producentom z wyprzedzeniem i pozwolą producentom wołowiny i baraniny uzyskać większe wsparcie niż mieli przed integracją z UE. W sektorze wieprzowiny rezygnacja ze skupu interwencyjnego na rzecz dopłat do jej magazynowania ograniczy wsparcie producentów trzody chlewnej, ale dopłaty bezpośrednie wpłyną prawdopodobnie na obniżenie kosztów pasz.
- dopłat do magazynowania mięsa, którego zakupy finansowane są przez handlowców, a z budżetu UE finansuje dopłaty do magazynowania mięsa. Dlatego uczestniczyć w tym programie będą mogły jedynie firmy silnie ekonomicznie, a stan dostosowania przemysłu mięsnego wyznaczy możliwość ich udziału.

- cła zgodnego z taryfą celną UE, które pozwoli na większą ochronę rynku przed importem mięsa z państw trzecich i będzie ono odprowadzane do budżetu UE.
- możliwości subsydiowania eksportu wieprzowiny i wołowiny.

Nowym instrumentem polityki interwencyjnej towarzyszą zmiana w kryteriach funkcjonowania przede wszystkim zakładów przemysłu mięsnego. W Polsce dostosowanie zakładów mięsnych do przepisów sanitarnych UE przyspieszy koncentrację przemysłu i spowoduje integrację zakładów mięsnych z producentami żywca. W rezultacie zmniejszy się liczba zakładów mięsnych, w tym przed wszystkim ubojni. Skracanie łańcucha marketingowego pozwoli przemysłowi oddziaływać na gospodarstwa tak, aby dostarczany surowiec był bezpieczny dla konsumenta. Proces ten spowoduje stopniowy wzrost udziału polskiego sektora produkcji i przetwórstwa mięsa we wspólnej wymianie handlowej oraz ułatwi korzystanie z instrumentów polityki interwencyjnej i handel na rynku światowym.

W propozycjach WTO II bezpieczeństwo żywnościowe jest nadrzędną zasadą obowiązującą członków światowej organizacji handlu.

LITERATURA

1. Urban R. (2004): Przetwórstwo mięsa i mleka w obliczu integracji z Unią Europejską. *Przemysł Spożywczy* nr 3.
2. Leonkiewicz J. (2004): Sytuacja polskich zakładów przetwórstwa rolno-spożywczego – sektor przetwórstwa mięsnego. *Przemysł Spożywczy* nr 3.
3. Rycombel D. (2001): Reżim importowy wieprzowiny i wołowiny w Polsce i w UE. *Gospodarka Mięsna* nr 8.
4. Rycombel D. (2001): System subsydiowania eksportu wieprzowiny i wołowiny w UE. *Gospodarka Mięsna* nr 10.
5. Rycombel D. (2004): Instrumenty polityki rolnej na rynku mięsa w Polsce i w UE. *Przemysł Spożywczy* nr 3.
6. Rycombel D. (2004): Dopłaty do magazynowania mięsa w UE. *Gospodarka Mięsna* nr 4.
7. Rycombel D. (2004): Rynek wołowiny. Stan dostosowań do regulacji UE w zakresie produkcji, przetwórstwa (przemysł mięsny), handlu (obroty wewnętrzne). Opracowanie wykonane na zlecenie Funduszu Współpracy, prezentowane na stronach internetowych Agro-Info i przygotowywane do druku w 2004 r.

DANUTA RYCOMBEL

ZASADY REGULACJI RYNKU MIĘSA PO INTEGRACJI Z UE

STRESZCZENIE

Od maja 2004 r., Polska jest zobowiązana, tak samo jak inne państwa członkowskie UE, do stosowania jednakowych instrumentów wspólnej polityki rolnej, w tym polityki interwencyjnej. Jednocześnie sfera produkcji, przetwórstwa i handlu mięsem została włączona we wzajemną wymianę handlową. W wyniku nowych zasad interwencji i dostosowania podmiotów rynkowych do uczestnictwa w obrotach wewnętrznych zmieniły się zasady regulacji rynku mięsa w Polsce.

DANUTA RYCOMBEL

THE RULES OF RED MEAT MARKET REGULATIONS AFTER INTEGRATION WITH EU

SUMMARY

Similarly to other EU member countries from the 1st of May 2004 Poland is obliged to use the same policy measures, including intervention. Simultaneously the production, processing and trade in meat is the subject to mutual trade. Reflecting new rules of intervention and adjustments of the market players to the participation in intra-EU trade the meat market regime in Poland is changed.